

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-08 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

בפני כב' השופט יהודה פרגו – שופט בכיר

התובע קמפל ברנרד

על-ידי ב"כ עוה"ד ש. ברטLER ואח'
מרח' החשמונאים 100 תל-אביב (67133)
ת.ד. 20366 תל-אביב (61203)

נגד

הנתבעים
1. אורון נמדר
מרח' רמז 17, נהריה

2. מתי נمدر
על-ידי עו"ד נחשתן
מרח' טובל 19, רמת גן

פסק דין

.1. **מבוא:**

בפי תביעה כספית.

ענינה של תביעה זו ביהלום גולמי שמקורו בנימיביה, אשר הניב לאחר ליטושו 30.63 קרט (ראה תעודה ממכו HRK בבלגיה – ת/2) (להלן גם: "הaban").

לצדדים גרסאות שונות באשר לעובדות והשתלשות האירועים לעניין רכישת היהלום, שותפותם בו, מכירתו והתשלום לו זכאי התובע וממי.

היות ומדובר בעסקאות אשר בוצעו על-ידי חברים בבורסה ליהלומים, והיות ומנגנו של סקטור זה לא לטעד עסקאות ותנאייהם במסמכים בכתב, אין מנוס מאשר להכריע במחלוקת שבין הצדדים על בסיס הקויים: עדויות בעלי הדין, המסמכים ועדותו של מר רפאל שחיבר אשר היה מעורב בעסקת מכירת היהלום לדובאי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-08 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

עובדות ודין:

.2

לאחר ששמעתי את הראיות, כך גם על בסיס המסמכים שהוצעו לפני, אני קובע את העובדות, השתלשלות האירועים והנסיבות כלהלן:

2.1 התובע, ברנרד קמפל (להלן: "ברנרד") היה חבר בורסה ביוהנסבורג, אורון ומתי נמדר, היו בתיקופות הרלוונטיות לחבר בורסת היהלומים ברמת-גן (להלן: "אורון", "מתי").

למתי היה משרד בבניין הבורסה ברמת גן.

למתי היה חשבו חני שחברו של יהלומנים שיחזו בכך שהוא מתנהל במתבוך חוץ ומשמש למסחר בין יהלומנים בארץ ו בחו"ל. יתרונו בכך, שהוא אינו מחויב בעליות המרה כבדות (סעיפים 3.4, 3.5 לתצהיר מתי).

לאורון, למורת היותו חבר בורסה, לא היה משרד עצמאי ולא חשבו חני. עבודתו התחלה מтонך משרדיו של מתי ובאמצעות חשבו החני של מתי, שהיה אביו (ראה סעיפים 2.6, 3.4 לתצהיר מתי).

2.2 בשנת 2003 נקשרה עסקה לרכישת היהלום מנמיביה שבאפריקה, הוא היהלם נשוא הדיוון.

הצדדים עסקה מול הסוחר בנמיביה היו אורון נمدر, מתי נمدر ומשה סבן.

מחיר העסקה היה \$585,000, אשר הועבר לנמיביה בשתי העברות בנקאות מ"בנק איגוד בע"מ", סניף רמת-גן:

- סך של \$ 300,000 ביום 6/6/2003.
- סך של \$ 285,000 ביום 4/6/2003.

לימים, הציע משה סבן לצרף שותף נוסף שישתתף במימון וכי בתמורה יחולקו הרוחחים בין שלושת השותפים באופן שווה, 1/3 לכל אחד; הצעה שהתקבלה (סעיפים 9, 10 לתצהיר אורון).

כך נולדה הפגישה והשותפות הנוספת בהילום זה בין התובע-ברנרד, מתי ואורון בלבד, ומשה סבן.

בית המשפט המחייב בתל אביב - יפו

ת"א 1006 קמפל ברנד נ' נמדר אורון ואח'

המחיר הכולל של רכישת היהלום, כפי שהוצע לבונד, היה 440,649 \$.

על כן, וכפי חלקו במימון 1/3 מהוצאות מימון רכישת היהלום, העבר בונד, מתוך חשבון החני"י שלו אל חשבון החני"י של מתיי, את הסך של 324,720 \$.

ביום 4/6/2003 קיבל בונד מתיי "חשבונית מס קבלה מס' 10025" על הפקדה/תשלום זה. (נספח "ב" לTCP בונד. סעיף 13 לTCP אורון, סעיף 3.5 לTCP מתיי).

עם הגעת היהלום לאرض, היה צורך בתשלומים נוספים של \$5,000 לחברת השילוח ו-\$ 58,000 נוספים, אותן העבר בונד, ישירות לנמיביה, לבקשת אורון (ת/4). תשלום נוספים אלו שולמו על-ידי בונד, בנוסף לתשלום הראשון בסך \$324,720, אותו הוא שילם למתיי ואורון (נספח "ב" לTCP בונד).

2.3. מחלוקת בין הצדדים בדבר השותפות של מתיי בעסקה זו, והיכן התקיימה הפגיעה שבנה נרכמה העסקה.

לטענת אורון, המתיי אין כל חלק ושותפות בעסקה.

לטענתו, הפגיעה הראשונה עם בונד בה סוכמו פרטי העסקה, הייתה במשרדו של בונד; וכי אף פעם לא נפגש עם בונד במשרדו של אביו/מתיי ובנווהותו, בבורסת היהלומים ברמת-גן.

כך גם טוען מתיי.

לטענת מתיי, אין לו כל קשר לרכישת היהלום, וכך גם עסקאות שבאו בהמשך הקשורות ליהלום זה. לטענתו, הוא היה רק "צינור" לקבלת והעברת כספים מחשבון החני"י שלו לעסקאות אותן ביצע אורון, להיות ולאורון לא היה חשבונו בנק בישראל, וגם לא חשבונו חני"י. (ראה סעיפים 3.7, 3.6, 3.4 לTCP מתיי).

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

ת"א 80-1006 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

מנגד טען ברנרד :

"אנחנו נפגשנו לעתים קרובות אני סבן אורון ומתי במשרד של מתי ודייברנו על ההתקדמות של האבן (עמ' 10 לפרטוקול מיום 15/3/2010)."

...
לפניהם שכנכשתי לעסקה בדקתי עם מי אני הולך ומיהו השותף כי לא הכרתי אותו קודם. היה ברור שמתि ואורון עבדו יחד. הם ישבו באותו משרד בבורסת הילומים, היה כתוב על הדלת מתי נמדר יחלומים, הם היו אב ובן שעבדו יחד. זה היה הרושם אצל כולם בבורסה, הם עבדו ביחד (עמ' 10).

...
ש. כאשר נכנסתי לעיסקה עם מי סיכמת תנאים.
ת. סיכמנו את התנאים בינוינו כולנו מתי, אורון, סבן ואני זהה היה לפניהם שכנכשתי לעניין וסוכם שאנחנו נמנן חצי חצי.
ש. האם ישבת עם מתי על כן.
ת. כן. כולנו יחד ישבעו על זה" (עמ' 11).

כך גם בסעיף 16 לתצהירו :

"16. יובחר כי הנتبע 2 שהינו אביו של הנتبע 1, נפגש עימי והיה צד פעיל בכל הקשור להתקשרות בין הצדדים בשלב רכישת הזכיות ביהלום..."

מידיעף אני את גרטסו של מר ברנרד על פני גרטסם של אורון ומתי. מעורבותם של מתי בעסקאות שבוצעו כפי שפורטה ותפורט בהמשך, אינה מותירה כל ספק באשר למעורבותם בעסקאות אלו.

2.4 במהלך ליטוש הילום, פרץ סכוזן בין השותפים. מר סבן, שהחזיק את הילום, איים למכור אותו, אלא אם כן ישולם לו הסך של \$ 325,000. בתמורה, הבטיח סבן להחזיר את הילום ולצאת מן השותפות בו.

בתצהירו כותב אורון :

"29. חששתי להשקעה שלי, מאחר ולא הייתה לי ברירה, והייתי מוכרכה לקבל את האבן לרשותי על מנת לא לאלץ את השקעתי ... לא נותרה לי ברירה אלא לשלם \$ 325,000 למרא סבן".

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

ת"א 80-1006 קמפל ברנד נ' נמדר אורון ו את |

לא אורון שילם את הכספי עבור היהלום. מי שילם את הכספי הוא מתי.

בסעיף 3.10 לתחבירו כותב מתי:

"... אורון היה מאוד לחוץ ונואש וטען באזני כי הוא זוקק ל- 325,000 דולר לשם שחרור האבן מידיו של סבן, וביקש שאשלם לבן סכום זה, שכן אם לא אתן לו את הסכום יש חשש שהשकעתו תרד לטמיון, זאת, בין היתר, בשל העובדה שהרישיונות של הבעלות באבן אינם מוסדר. נתתי לאורון את **הכספי בזמן עבר משה סבן**".

ברי לי, כי לא את השקעתו של אורון רצה מתי להציג, אלא את השקעתו שלו. שהרוי, כשותף מלא לעסקה וכummings העסקה מטעם משפחת נמדר, היה זה הוא אשר שילם את כל הכספיים לרכישת חלקם ביהלום, מתוך חשבון החני"י שייך לו. אורון לא הציג כל הוכחה כי מדובר בכספיים שלו שרק עברו דרך חשבון החני"י של מתי, בטענתו.

לאחר התשלום למשה סבן עבר היהלום לחזקתם של אורון ומתי.

2.5 סכוז דומה היה בין ברנד לבין סבן, אשר הביא לפירוק כל השותפות ביהלום.

גם ברנד היה מעוניין למכור את חלקו בשותפות לאורון ומתי, ובקשו נעתה.

בסעיף 11 לתחבירו כותב ברנד:

"11. עקב סכוז שפרק בין ובין מר סבן בשנת 2004, הוסכם כי הנتابעים ירכשו את חלקם ביהלום ובתמורה התחייבו הנتابעים לשלם לי את הסכום ששילמתי עבור חלקם ביהלום בערך של תשלום חוב עבר של מר משה סבן לפני, וב思念 הכל התחייבו הנتابעים לשלם לי את הסכום של \$443,993 (להלן: "ה חוב"). הנtabע 1 אינו מכחיש את חובתו בתשלום החוב".

בעודתו בבית המשפט הסביר ברנד כי הסכוז בינו ובין סבן, לא היה קשור לעסקה הנדונה אלא, למערכת היחסים העסקית הכוללת שהייתה בין ברנד לsbin, על פיה היה רוכש סבן יהלומים עבור ברנד. ברנד החליט להפסיק מערכת יחסים זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-08 קמפל ברנד נ' נמדר אורון ואח'

אורון מאשר את הסיכום שהיה.

במכתבו מיום 26/3/2009 הנמצא בתיק בית המשפט, כותב אורון:

"... ואני כדי להציג עורי" לא רציתי להשאיר האבן גלם בידיהם, והעברתי לפיו דרישתו של מר סבן ובידיעת מר קמפל סך של \$ 325,000 \$ ועוד 000 \$ 119,000 ושלם חוב קודם של מר סבן למր קמפל זהה לפי בקשתו של מר קמפל והסחרה עברה לרשותו ב- 100% "

במכתבו מיום 9/1/2008, הנמצא אף הוא בתיק בית המשפט, כותב, בין השאר, אורון:

"הוא הסכימים קיבל ממני פתק קניה ע"ס ההשקעה שלו + חוב שהיה שייך
למשה סבן מוקדם. תאריך פרעון 120 יום

...

הסבירתי לו ומր קמפל הסכימים, שבנסיבות שנוצרו יהיה להמתין עד
למכירה (של היהלום - י.פ.) שהרי אני מחויב לשלם לו גם חוב של משה סבן
זהו יחשב הרווח".

2.6 ביום 4/4/2004 נותר אורון לבנד נמי אישורי קניה.

"אישור קניה מס' 0402" על סך 324,720 \$ המבטאת את הסכום הראשון אותו העביר ברנד
למתי ביום 4/6/2003, ואשר תמורה הוא קיבל את "חשבונית המס והקבלה 10025".

"אישור קניה מס' 0405" המבטאת שני סכומים:

סכום של 58,000 \$ אותו העביר ברנד בהערכה ישירה לנמיביה על פי דרישת אורון
(4/).

סכום של 61,273 \$ חובו של משה סבן לבנד, אשר אורוןלקח על עצמו תשלוםו,
במסגרת ההתחרבות עם משה סבן.

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

ת"א 08-1006 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

بعدותו בבית המשפט אישר אורון התחשבנות זו, בדבריו:

”... עשינו חשבון ורשמי לו בפק. היה פתק של הסכום המקורי של העסקה 324,800 \$, החלק השני היה 119,000 \$ כולל את הסכום שסביר היה חייב לו עסקה קודמת... ועוד חצי שלו שהשייע 58,000 \$ ישבנו ועשינו חשבונו.”

הנה כי כן, הודה מפורשת בסכום החוב:

$$\$ 324,780 + \$ 119,273 = \$ 443,993$$

אמנם אישורי הקניה ניתנו על-ידי אורון, ומתי אינם חתומים עליהם, ואמנם למתי יש טופס אישור קניה משלו; אולם,ברי לי, כי במערכות העובדות שתוארה, ועוד תתואר בהמשך, דבר לא נעשה ללא ידיעתו או אישורו של מתי, ”בעל המאה”; וכי אישורי קניה אלו מחייבים גם את מתי, ביחד ולהודע עם אורון, הגם שהוא אינו חתום עליהם.

بعدותו בבית המשפט אמר ברנרד :

”... בעניין הם היו אחד. אורון גם אמר זאת בזמן החתימה על הפתק.”
(עמ' 11).

בשלב זהה, עברה האבן לחזקתם של אורון ומתי.

במכתבו מיום 9/1/2008 כותב אורון :

”השתלטתי על האבן וסיני עתי בעצמי ללטש אותה.”

ובמכתבו מיום 31/3/2009 :

”הסחרה עברה אליו ב- 100%.”

מאז יום 4/4/2004 המועד בו קיבל ברנרד את אישורי הקניה, הוא ממתיין לקבלת כספי השקעה. פניותו החזרות ונישנות בנדון אל אורון ונמדר, לא נוענו.

בשלב מסויים, אף הציע ברנרד לאורון ומתי כי יאפשרו לו למכור את היהלום. גם פניה זו לא נענתה.

בית המשפט המחחי בתל אביב - יפו

ת"א 80-1006 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

2.7 ביום 08/11/2008, הוגשה התביעה.

באותו יום - 1/1/2008 - נתן בית המשפט צו עיקול זמני על היהלים (בש"א 1053/08).

צו העיקול היה מופנה אל שני הנתבעים: אורון ומתי נמדר.

הסתבר, שהנתבעים אורון ומתי התעלמו מצו העיקול.

ביום 09/3/31 הוגשה בקשה לMINOR CONVENTIONALS לדרוש תיפויו והחזקתו של היהלים עד לממן פסק הדין בתביעה העיקרית.

בקשה נטען, בין השאר:

"23. בקדם המשפט שהתקיים בתיק זה ביום 1.2.09, טען המשיב כי הוא ממשיך ומנסה למכור את היהלים. כרגע לGRESUTO היהלים נמצא בדובאי בחנות תכשיטים בשם PRIMA GOLD הנמצאת במלון "בורג' אל ערבי" וכי מר רועי לוי מנהל עבورو את המכירה של היהלים משם.

"24. התגלה לבקשתו, בעקבות שיחה שנערכה לאחרונה בין המבקש ובין מר רועי לוי, אשר נטען לגביו על ידי המשיב כי הוא מנהל עבورو המשיב את ענייניו המכירה בדובאי, כי היהלים כלל לא נמצא בחנות ולא רק זו כי אף זו, מר רועי לוי מסר כי לGRESUTO ולמייבן ידיעתו היהלים נמכר לפני כתשעה חודשים, בעודו מעוקל.

"25. המשיב מנסה להבריח את היהלים באופן שייהיה בכך להכחיל את צו העיקול שניתן כנגדו".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-08 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

בתאריך 17/3/2009 מגיב אורון נמדר לבקשתו.

בדברי התגובה כתוב, בין היתר, אורון:

"בסעיף 24 כותב המבקש שאני אמרתי שמר רועי לוי מנהל עבורי את המכירה של היהלים בדובי. ובכן, רועי לוי הוא חסר כל, שפועל בדובי וחיבר לי כסף כבר שנה. המבקש מחבר פרטם מ- 10 שיחות ומחובר אותן יחד."

נכון שבאחד השלבים היה מעורב גם רועי לוי וכן שבשלב יותר מאוחר הייתה בדובי עם עוד אנשים בבורג' אל ערַב בוחנות PRIMA GOLD עם היהלים.

ובכן, מר קמפל חושב "לגייס" את מר רועי לוי, שהוא עוד נוכל".

ביום 31/3/2009 החליט בית המשפטlemnנות את עו"ד רונית שאול בראני, לכוננות נכסים מטעם בית המשפט על-מנת לתפוס ולהחזיק בידיה את היהלים.

רק אז, התגלו מעשייהם של אורון ומתי נמדר, אשר הוסתרו מבית המשפט.

معدיוותו של העד רפאל שחיבר מיום 28/6/2009 (במסגרת בש"א 8226/09) ומיום 15/3/2010 כי עד במהלך שנת 2007, נוצרה שותפות בין ובין אורון ומתי נmdir למכירות היהלים זה.

במסגרת שותפות זו, היהלים הועבר לחזקתו לצורך מכירתו.

ביום 18/5/2008!! נמכר היהלים לחברת "טנגס בע"מ" באמצעות "יהלומי שחיבר רפאל בע"מ", תמורת סכום של 2,026,000 \$ (ת/ה).

עובדות אלו, כאמור, הוסתרו מבית המשפט.

במכתבו דלעיל מיום 17/3/2009, לאחר שאורון מתייחס לטיב האבן, הוא אף מעז לכתוב:

"זו גם הסיבה העיקרית שבגינה אף אחד לא מוכן לקנות את האבן. הגוון החום קל".

גם ביום 30/4/2009, עת הוגשו לבית המשפט תצהיריו העדות הראשית של אורון ומתי נמדר, הם אינם מספרים כי היהלים נמכר בסכום וברווח גדול. השניים אינם מואזכרים כלל את הדבר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-08 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

איתרנו מזלם של אורון ומתי ואותר העד רפאל שחיבר, שותפים למכירת היהלים, אשר הביא בפני בית המשפט את המידע אשר הסתיירו מתי ואורון, קרי שכבר בחודש Mai 2008 נמכר היהלים ותמכורתו הועברה למתי נמדר.

ביום 9/7/2009, בקשה כונסת הנכסים להתפטר מתפקידה, תוך שהיא מצינית כי ניסיונותיה לטעוס את היהלים כשלו, וכי בשיחתה עם אורון נمدر – ביום 19/4/09 – הוא "ছיע לה באירוניה לחפש את היהלים בדובאי או בסעודיה"; וכי בדיוון שהתקיים בבית המשפט ביום 28/6/2009 התברר מעודתו של מר שחיבר רפאל, כי היהלים נמכר באמצעותו במהלך חודש Mai 2008, לאחר שהוא קיבל אותו משרד בבורסת היהלומים ברמת-גן.

במכתבו מיום 27/7/2009 אותו שלח אורון לבית המשפט, הוא כותב, בין השאר:

4. האבן שמר קמפל כל כך מחפש זו אבן שלו בלבד. אין לו כל קשר אליה מהיומם שבו חתמתי על ההתחייבות לתשלום. באותו יום האבן שקלה כמעט 40 קרט. באותו יום האבן הייתה שלו ורק שלו. מותר היה לי לעשות הכל העולה על רוחי בלי לשאול אף אחד. לא הייתה חייב לאף אחד דין וחשבון. אם נתני – זה אך ורק מרצוני הטוב.

5. על ערכות הדין, הגב' שאולי, פשוט ריחמתי כי בעצם שלחו אותה לחפש אבן שלא הייתה בראשותי וחוץ מזה הסברתי לה שהבן זה לא בית ולא אותו. היא יכולה לשנות מקום, משקל, צורה וכו'... האבן היא לא נושא ולא נשוא ולא מושא התביעה. ערכות הדין פשוט עייפה אותי עם כל מיני גסחים והסבירתי לה שאני אחורי אירוע מוחי ואחרי נסיעה ארוכה במיוחד. וכך חתמתי על הנושא הזה."

(כוונתו של אורון לתקהיר נ/י מיום 1/7/2009 בו אישר ראשונה כי היהלים נמכר בדובאי בשנת 2008).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א-08-1006 קמפל ברנרד נ' נמרן אורון ו |

بعدותו בבית המשפט, כששאל על כך, השיב מתי :

- "ש. בתצהירך הקדשת פרק העוסק בעיסוק היהלום - מדוע לא הודיעת לבית המשפט שהיהלום נמכר שנה לפני שנתה תצהיר.
- ת. לא יודע אמרתי מה שאני יודע ואת כל האמת.
- ש. בעת הגשת התצהיר ידעת שהיהלום נמכר.
- ת. ידעת**י**שהאבן נמכרה. (עמ' 17).

לemdān, על התנהגות אורון ומתי ושיטוף הפעולה ביניהם, לרבות הניסיון להסתיר את דבר מכירת היהלום והתרמורה שהתקבלה בגיןו.

לemdān, על היעדר האמינות של השניים.

2.8 מעודתו של רפאל שחיבר, למדתי כי אורון ומתי נמדדרו היו שותפים עימם למכירת היהלום.

בעודתו ביום 28/6/2009 במסגרת בש"א 8226 נשאל והשיב שחיבר רפאל :

- "ש. מתי קיבלת את היהלום.
- ת. במהלך 2007 נזכרתי ברגע בשם מיובל גפני.
- ש. הוא גם היה שותף באבן.
- ת. אין לי מושג.
- ש. שילמת לגפני על זה שנהיית שותף.
- ת. לא. שילמתי למתי נמדדך.
- ש. אני שואל על הקניה.
- ת. שילמתי למתי נמדדך.
- ש. ב 2007.
- ת. כן." (עמ' 6). (ההדגשות שלי – י.פ.).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-2006 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

بعدותו בבית המשפט ביום 15/3/2010 הוסיף רפאל שחיבר:

- "ש. העדת בעמ' 6 לפר' ת/1 שבסנת 07 נכנסה לשותפות ביהלום עם מתי ושלום עבורי חלק בשותפות. כמה כסף שילמתו. ת. כאשר אתה מגדר שותפות, אני רכשתי את האבן. השותפות הייתה רק לגבי חלוקת רווחים לא הייתה שותף באבן היא הייתה שלי. יש כזה הлик בורסה (עמ' 3). ש. אמרת שרכשת את הילום והחלוקת היא ברוחחים - מה שילמת עבורי הילום ולמי. ת. את הסכום איני זכר, שילמתי למתי נמדר. ש. איזה אסמכתא קיבלת על התשלומים. ת. חשבוניות של יהלום מתי נמדר או משחו כזה. ש. באיזה סכום נמכרה האבן לחברת טnger. ת. קרוב ל- 2.1 מיליון דולר. ש. אני מציג בפניך את החשבוניות תאשר שהזו הסכום שקיבלת. ת. החשבוניות ת/3 - כן זהו הסכום. ש. היכן בוצעה המכירה. ת. בבנייה בורסת הילומים. ש. אמרת שהחלוקת הייתה ברוחחים, מה היה חלקו של מתי נמדר. ת. 50% (עמ' 4). ש. ... ת. את כספי המכירה מתי העברת למתי. ש. ימים ספורים לאחר המכירה. לא את כספי המכירה אלא את החלק היחסיב ברוחם שהיה שייך למתי נمدر בקייזו הוצאות. ש. איזה אסמכתא קיבלת על כן. ת. חשבונית מתי נمدر. ש. ... ת. את האבן למיטב זכרוני קיבלתי בנק איגוד מהפקידה של יובל גפני. הפקידה הגיעה לבנק עם האבן כדי לוודא שנותהי שיק למתי נمدر שנותן שיק לယול גפני וכל זה היה בנק כדי לוודא שהשיק שלי עבר והשיק של מתי כובד והעבירו לי את האבן. ש. עם מי דיברת מתי או אורון. ת. אתה היה חלק בלתי נפרד מתי. (התשובה ניתנה לאורון – י.פ.).

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

ת"א 1006-80 קמפל ברנרד נ' נמדר אורון ואח'

- ש. על סמך מה אתה קובע את זה.
- ת. אתה הבן שלו וישבת אצלו במשרד ומבחןתי כי פעילות שעשית אתך זה היה מותי לנדר זה תמיד היה כן. כשהייתי צריך לעשות עסקה עם אורון תמיד התעקשתי שהעסקה היא דרך אורון עם מותי.
- ש. האם ידעת שאני חבר בורסה ונחשב כאישיות נפרדת ממותי.
- ת. ידעתني שאתה חבר בורסה וידעתני שיש לך גם עסקים נפרדים ממותי נמדר, מבחןתי כשעבדתי איתך זה היה דרך מותי (עמ' 5)
- ...
ת. שילמתי למותי את כל הכספי חלק בשיק וחלק בהתקזזויות אחרות בין מותי לבני.
- ש. האם שילמת לו 1.6 מיליון דולר בין במזומנים ובין בהתקזזות.
ת. לדעתך בן. חד משמעית בן. (עמ' 6, 7).
- ...
ש. ההסכם לגבי חלוקת התמורה חצי חצי עם מי הגיעו אליו.
- ת. עם מותי נמדר (עמ' 7) (ההדגשות שלי – י.פ.).

הנה כי כן, עדות נוספת וברורה על הקשר והמעורבות של מותי ואורון, בצווותא חדא לעסקאות הקשורות ביהלום.

למשמעות עדויות אלו, לא נותרה למותי הברירה, אלא להודות כי קיבל לידי את כספי המכירה של היהלום לרפאל שחיבר, ולאחר מכן – לשחיהלום נמכר בדובי – את חלקו ברוחחים. (עמ' 17, 18, 19).

אמנם בעדותו טוען מותי:

"קיבלתי 570,000 \$ ופעם 112,000 \$. אלה שני הסכומים שקיבלתី משחיבר. לא קיבלתי ממנו סכומים נוספים".

ואולם, עדיפה עלי עדותו של מר שחיבר על פני עדותו של מותי, על פייה מותי קיבל ממנו עבור היהלום סך של 1.6 מיליון דולר.

בית המשפט המחוון בתל אביב - יפו

ת"א 80-2001 קמפל ברנדץ נ' נמדר אורון ואח'

משנשאל מתי מודיע לא החזיר/שילם לבונדץ את השקעתו באבן, כפי ההתחייבות שבאישורי הקנייה? השיב: כי את הכספיים הוא נטל לעצמו עבור החוב שאורון חב לו - עבור הלואות אותן נתן לאורון בנו (עמ' 17, 18, 19, 20).

מערכת היחסים בין מתי לבנו אורון, אינה מענינו של ברנדץ.

בכתבו מיום 28/1/2008 המתיחס לכתב התביעה, כותב אורון:

"אני מציע **בית המשפט לא להטיל עיקול על האבן ובכך ימנע מאיתנו למכור את האבן ולתת את היכולת של מר קמפל עצמו לקבל את כספו".**
(הדגשה שלי – י.פ.)

כתוב: "ימנע מאיתנו". בררי, כי הכוונה לאורון ומתי.

על פי אישורי הקנייה, אמרוים היו **מתי ואורון** לשלם **לבונדץ** את הסכומים המפורטים בהם, לא יאורן מיום 4/8/2004 (מאה ועשרים יום ממtan אישורי הקנייה).

משלא עשו כן, עליהם לשאת עתה בתשלום זה בתוספת הריבית המותאמת.

לא מצאתי ממש בטענות אורון מעלה אורון כלפי ברנדץ, על פיין הטענה אותו ברנדץ באשר לטיב היחלים. נראה נשכח מאורון, כי הוא ומתי בעצמם את היחלים, כאשר ברנדץ לא היה עדין בתמונה. ההיכרות בין ברנדץ לבין **מתי ואורון** נוצרה רק לאחר מכן. כן, שם היחלים לא היה בטיב לו ציפה אורון אין לו אלא להלין על עצמו. דוקא **לבונדץ** יכולות להיות טענות בדבר.

2.9

זאת ועוד, מכירות היחלים לאחר עיבודו, במחיר של למעלה משני מיליון דולר יש בו כדי ללמד על ערכו ושוויו. **רפהל שחיבר** העיד כי העביר למתי סכום של 1.6 מיליון דולר, עם מכירתו של היחלים בדובאי.

אני>Dochha את הטענה אותה העלה ב'כ הנקבע 2 מתי כי "התובע אינו זכאי לתביעת התשלומים בהם התחייב הנקבע 1 לפני חברת גולדן קי". כוונתו לסכום של 119,273 נס המופיע באישור הקנייה 0405.

2.10

טענה זו הופיעה לראשונה בכתב הסיכומים, ואין אני מקבלה; מה גם שלגוף העניין אין בה הרבה.